

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 4. Causæ seu convenientiæ hujus matrimonii ex parte Divi Josephi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

criminetur? Poterat utique, sed non poterat latere demones quod scirent homines. oportebat autem à Principe mundi aliquamdiu calari divini Consilii Sacramentum: non quod Deus si palam opus suum facere vellet impediri posse ab ullo metueret: sed quia ipse, qui non solum potenter, sed etiam sapienter quaecumque voluit fecit: sicut in omnibus operibus suis quasdam rerum vel temporum congruentias, propter orationis pulchritudinem servare consuevit; ita in hoc quoque tam magnifico opere suo, nostra videlicet reparationis, non tantum potentiam suam, sed & prudentiam ostendere voluit. Et quamquam illud abter quomodo vellet, perficere potuisset, placuit ei tamen eo potius & modo & ordine hominem sibi reconciliare, quo non erat cecidisse: ut sicut Diabolus prius seduxit feminam, & postmodum virum per feminam vicit, ita prius à feminâ Virgine seduce-retur, & post à viro Christo aperte debellaretur: quatenus malitia fraudi dum ars pietatis illuderet, ac maligni fortitudinem Christi virtus contereret, diabolo Deus & prudentior appareret & fortior. Ita quippe decuit incarnatam Sapientiam spiritualem vincere malitiam, quo non solum attingeret à fine usque ad finem fortiter, sed & disponderet omnia suaviter. Attingit autem à fine usque ad finem, idest à Cælo usque ad infernum, & ascendero, inquit, in Cælum tu illic es, si descendero in infernum ades. Utrouque verò fortiter quanso & de supernis expulit superbum, & apud inferos spoliavit avarum. Convenientis ergo erat ut suaviter quoque omnia, cælestia scilicet & terrena disponderet, quatenus & illic dejiciens inquietum, reliquos in pace firmaret: & hic debellaturus mundum, nobis prius sua humilitatis & mansuetudinis valde necessarium exemplum relinqueret, sicq; mirabili fieret moderamine sapientia ut & suis suavis & hostibus fortis appareret. Quid enim prodesset Diabolum à Deo vinci nobis manētibus superbis? necessario igitur desponsata & Maria Joseph, quando per hoc & à canibus sanctum absconditur, & à sponso virginitas comprobatur, & Virginis tam verecundia parcat, quam fame providetur. Quid sapientius? quid dignius divinâ providentiâ: uno tali consilio secretis cælestibus & admittitur restis, & excluditur hostis, & integra servatur fama Virginis Matræ.

Alioquin quando pepercisset justus adultera? Hactenus D. Bernardus, quo quid eximius?

Sed quia Divus Bernardus in præ-tactis comparat desponsationem & dubium D. Josephi cum dubitatione D. Thomæ, differentiam tamen inter utrumque magnam observari cupio: Nam Thomas positivè discredidit, & cum incredulitate ac peccato, quem propterea Christum arguit dicendo, *Mitte manum tuam, &c. & noli esse incredulus sed fidelis.* D. Josephus autem tantum halitavit nesciens quam partem amplecti deberet, utpote cui eò usque mysterium necdum revelatum fuerat: sed tamen, modestiam & virtutem suæ conjugis expertam habebat, & idè Angelus cum consolatur dicens, Joseph fili David nolitremere accipere Mariam conjugem tuam, &c. Thomas postea credidit, sed cum vidit manifestè resuscitatum. Divus Josephus autem non vidit, nec potuit videre Christum, fuisse in utero conjugis de Spiritu Sancto conceptum, sed ad nudum Angeli asserentis verbum hæsitacionem suam statim depoluit.

SECTIO IV.

Causæ seu convenientiæ hujus matrimonii ex parte Divi Josephi.

HÆ licet pauca sint non tamen parva, & quamvis solæ faciant directè ad intentum nostrum in hoc opere, ostendemus tamen ad harum calcem, nec in præcedentibus omnino à proposito nostro digressos fuisse. Igitur ad rem.

Primâ ex parte D. Josephi hujus matrimonii convenientia fuit, ad ostentionem & evidentiam meritorum ejus. *Bona enim mulier, inquit Sapiens Ecclesiast. cap. 26. vers. 3. est in parte bonâ rimentium Deum, dabitur viro pro factis bonis.* In quem locum Palatio hujus libri Commentator insignis. Intellige, inquit Deum habere bona quedam quæ tamen ut plurimum nocent: alia bona quæ nocere & prodesse solent: alia bona quæ profunt non tamen

obsunt.

obstant. Partem illam honorum quæ prima est largitur malis pro merito eorum, juxta illud psalm. 72. *Verumtamen propter dolos posuisti eis: dejecisti eos dum alleverentur: & illud ibid. Ecce ipsi peccatores abundantes in seculo obtinuerunt divitias.* Partem alteram dat quibusdam bonis hominibus, qui cadere solent & surgere. Tertiam partem dat Prædestinatis seu constantibus in bono. In hac classe est mulier bona. *Est enim in parte timentium Deum, & eis datur pro factis bonis.* Ita ut mulier bona cadat sub meritum tanquam medium quod maximè adjuvat ad vitam æternam consequendam: ejus enim convictu, & conversatione optimâ, vir & avocatur à malo, & promovetur ad bonum: quod cum ita sit, vide quanta oportuerit fuisse D. Josephi merita, ob quæ talis ei à Deo mulier data: ob merita enim ipsius eam ipsi datam colligo ex Luc. cap. 1. v. 26 ubi pro eo quod legimus in vulgatâ nostrâ, *Missus est Angelus Gabriel ad Virginem desponsatam viro, cui nomen erat Joseph, Mariana ex Syriaco apud nostrum Sylveiram tom. 1. in Evang. lib. 1. cap. 5. vertit, ad Virginem venditam viro cui nomen erat Joseph:* quod utique significat illam meruisse, atque pro eâ habendam pretium tradidisse: quod verò illud pretium? non utique aurum vel argentum, quod nihil æstimabitur in comparatione illius: sed merita grandia: & quanta Deus immortalis: illa esse oportuit, quibus talem ac tantam mulierem sibi comparare & mereri à Deo potuit?

XLII. Secunda, ut in particulari ex hoc Conjugio summa Divi Josephi puritas patefceret, constaretque eum fuisse omnium mortalium castissimū. Quod vel ex hoc conjugio liquet manifestissimè, nec video quonam argumento hoc validiori id probari posset, quomodo enim Deus tantæ Virgini alium quam virginem conjugere potuisset? Tero vestigia Divi Bernardini Senensis, qui ante me hoc argumentum presertim. de Sancto Josepho tomo 3. ubi sic ille. *Quomodo potest mens discreta cogitare quod Spiritus sanctus tantâ unione (conjugii scilicet) uniret menti tantæ Virginis aliquam animam, nisi ei virtutum operatione simillimam? unde credo Joseph*

fuisse mundissimum in virginitate profundissimum in humilitate, ardentissimum in charitate, altissimum in contemplatione.

Tertia, ut in D. Josepho per Incarnationem Verbi Divini tantum elevaretur & dignificaretur purus homo de sexu virili, quantum elevari & dignificari potuit: ita enim videtur oportuisse, quandoquidem per eandem Incarnationem sexus fœmineus in Virgine elevabatur ad Matris Dei dignitatem quâ nulla major excogitari poterat. Vide à nobis dicta Parte 1. Tractatu 1. Proludio 5. Per hoc autem Conjugium hoc obrentum est: factus est enim per illud Divus Josephus ejusdem Verbi Divini Pater tam strictè, ut non poterit strictius, saltem attentâ Dei sapientiâ. Vide quæ Tractatu sequenti de hâc materiâ dicturi sumus. Undè consequenter quemadmodum de Deiparâ dicimus, eam propter Maternitatem omnibus Cœlitibus esse prelatam, ita Divum Josephum, ex eo quod Christi Pater est (quod est per hoc conjugium) omnes omninò sanctos, quanti quanti sint, in merito & gratiâ quemadmodum & in dignitate, Mariâ solâ exceptâ, antecedere necessum est.

Quarta, ut sic elevatus, adhuc ex hoc conjugio meritum ejus accresceret: hinc enim factum ut non tantum ex Matris & Filii conversatione proficeret, sed etiam ut ex officio, quod ei per hoc conjugium obtigerat, Virginis & Christi Domini curam gerens, *eos paverit in innocentia cordis sui, & eos in intellectibus manuum suarum deduxerit, &c.* Ex quibus quantum hujus Sanctissimi Patriarchæ merita exereverint, quis vel cogitatione assequi, vel dignis possit sermonibus prosequi.

Ad hæc omnes aut ferè omnes aliæ convenientiæ in superioribus Sectionibus adductæ in eum etiam redundant: sub eo enim Christus Dominus legitimus habitus est, & Davidis ac Abrahamæ filius. Sub eo Mater famam conservavit, sub eo Divinus partus dæmonem latuit, per eum Herodis persecutionem effugit: sicque mysterium humanæ salutis congruo modo juxta divinæ Providentiæ dispositionem impletum est, quæ omnia quantum ad ejus gloriam conferant, quis non videt?

CAPUT

CAPUT XVII.

*Cur ipsi hoc Matrimonium
inierint?*

I. **H**Æc Quæstio multum differt à præcedenti, quæ enim in præcedenti Capite ex Angelico Doctore Divo Thomâ 3. part. quæst. 29. art. 1. latè deduximus, cum additionibus nostris, rationes sunt sumptæ ex parte Dei & Divinæ Providentiæ, ob quas ipse specialiter hoc matrimonium ordinavit. Hic videndum ex parte B. Virginis & D. Iosephi quid ipsos ad hoc matrimonium ineundum inclinaverit? Cùm enim Beata Virgo virginitatem vovisset, ut asserunt Sancti Patres, quod similiter fecisset Divum Iosephum docuimus supra: Nec ullus sit Catholicus qui neget eos saltem firmissimum habuisse propositum servandæ in conjugio virginitatis: Certum est non contraxisse matrimonium propter filiorum procreationem, qui solet esse velut proprius & intrinsecus matrimonii finis, quia fuisset contra votum: nec etiam potuerunt ad hoc contrahendum iis rationibus moveri, quæ ex parte Divinæ Providentiæ allatæ sunt Capite præcedenti, cùm illæ omnes Incarnationis mysterium respiciant, & futuram divinæ Proles conceptionem mirabilem, de quâ ipsi ante Gabrielis Annuntiationem nihil cogitare potuerunt.

II. Quod enim dicit Cedrenus in Compendio Histor. Mariam duodecimo ætatis suæ anno revelatione divinâ didicisse se futuram Matrem Dei & Hominis, omninò falsum est: cum evidenter repugnet iis quæ dicit D. Lucas de Angelicâ Annuntiatione. Turbatio enim Virginis, ejusque cogitatio qualis esset Angeli salutatio, ejusque interrogatio, quomodo istud fieri posset quod ei Angelus annunciabat? planè indicant eam prius fuisse tanti mysterii ignarâ, quod ei per Angelum nunciabatur, ut etiam omnes Patres interpretantur. Quare aliâ ex parte istorum factorum Conjugum ratio quærenda est, cum quâ rectè & sine peccato con-

trahere potuerint voto virginitatis obstricti.

Voluere nonnulli hos sacros Conjuges, ut erant divinæ legis observantissimi, idèd nupsisse ut obedirent legis præcepto, quod dicunt obligasse illo tempore viros & fœminas ad nubendum. Illud potrò præceptum probant ex illo Exodi cap. 23. vers. 26. *Non erit infœcunda nec sterilis in terra tua.* & ex illo Deuteronomii cap. 17. vers. 14. *Non erit apud te sterilis urriusq; sexus.* Hocque imprimis locum habebat in illis qui erant ex Tribu Regali Iuda, ex quâ futurus erat Messias, ut notavit D. Augustinus lib. 6. de Bono Conjugali, tandem ex illo Deuteron. cap. 25. *Male dictus qui non suscitaverit semen in Israel.*

Sed non est credibile tale præceptum à Deo positum fuisse, saltem quod obligaret omni tempore: In principio mundi quando propagandum genus humanum, vel post diluvium quando erat reparandum, videbatur præceptum generationi vacare, sed postmodum non: nec fuit sub lege Moyfi contra legem virginitatem servare, sed supra legem, ut docent SS. Patres & Theologi: unde illo tempore multi viri sanctissimi virginitatem coluerunt, quod non fecissent, si fuisset aliquod præceptum divinum quod illos ad generandum obligasset: Melchisedech etiam ante Moysen, & Josue Moyfi socium & successorem virgines fuisse scribit sanctissimus Martyr Ignatius epist. ad Philadelph. Eliam Prophetam Patrem nostrum: Sanctus Ambrosius lib. 1. de Virg. & alii: Elisæum & Jeremiam: Divus Hieronymus l. contra Jovinian. Danielem: D. Damascenus, lib. 4. de fide Orthodox. cap. 25. tres pueros Sidrach, Misach, & Abdenago, à Nabuchodonozor in in fornacem ardentem missos, idem ibidem. Essenos: Iosephus de antiquit. Judaicis lib. 2. cap. 8. & lib. 2. de bello Iudaico, & Plinius lib. 5. cap. 17. idemque dicendum de Sancto Domini Præcurfore Joanne Baptista.

Non ergo erat lege præceptum dare operam generationi, sed videbatur, quia sic judicabant ut plurimum Judæi carnales propter largas illas benedictiones